

מ"ח 5336/14 - אתיאל סיסו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 5336/14

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המבקשת: אתיאל סיסו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר
תגובת המשיבה מיום 2.11.2014

בשם המבקשת: עו"ד ששי גז; עו"ד יחיאל לאמש

בשם המשיבה: עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

1. לפניי בקשה להורות על משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט או החוק).

הרקע לבקשה והליכים קודמים

עמוד 1

2. ביום 3.4.2011 הוגש נגד המבקשת כתב אישום, אשר ייחס לה עבירות של גרימת מוות ברשלנות, נהיגה ברשלנות וגרימת חבלה של ממש, נהיגה במהירות מופרזת וסטייה מנתיב תנועה – עבירות הקבועות בפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 ובתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
3. בכתב האישום נטען כי ביום 27.8.2010 סמוך לשעה 04:30 לפנות בוקר, נהגה המבקשת ברכב פרטי בכביש 43 מכיוון נתיבות לכיוון שדרות. ברכב נסעו עם המבקשת ארבעה נוסעים: במושב הקדמי ליד המבקשת ישב אסי בניטא ז"ל; במושב האחורי של הרכב ישבו – אלה עייאש מימין, קמיל שופן במרכז, ומיטל בן דוד ז"ל משמאל. בקילומטר הרביעי של הכביש, בנהיגה במהירות של 110 קמ"ש (כאשר המהירות המרבית המותרת בכביש זה הינה 90 קמ"ש) איבדה המבקשת את השליטה על הרכב וסטתה ימינה אל שולי הכביש, תוך שהיא פוגעת במעקה הבטיחות שמצד ימין. לאחר מכן, התהפך הרכב במורד דרך העפר שמימין לכביש, עד שנעצר במהופך על גגו. כתוצאה מההתהפכות הרכב, חלק מהנוסעים (אסי, אלה וקמיל) הועפו החוצה מתוכו והמבקשת ומיטל נותרו ברכב כשהן חגורות בחגורת הבטיחות.
4. בעקבות התאונה, נפטרה מיטל בו במקום, אסי הובהל במצב קשה לבית החולים ונפטר מפצעיו למחרת היום. יתר הנוסעים לרבות המבקשת נפצעו קשה. בכתב האישום צוין כי התאונה הקטלנית אירעה עקב רשלנותה של המבקשת, אשר נהגה בחוסר זהירות, בקלות ראש, ובמהירות מופרזת שלא תאמה את תנאי הדרך.
5. ביום 31.12.2012 הרשיע בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע את המבקשת בביצוע העבירות אשר יוחסו לה בכתב האישום (גמ"ר 119-04-11). זאת לאחר שהמבקשת כפרה במיוחס לה וטענה נגד זיהויה כמי שנהגה ברכב באותו לילה. המבקשת ציינה בעדותה בבית המשפט שאינה זוכרת מאומה מהתאונה, לרבות מי נהג ברכב.
6. בהכרעת דינו קבע בית המשפט, כי כל הראיות הנסיבתיות והישירות מצביעות באופן חד משמעי שהמבקשת היא זו שנהגה ברכב. בית המשפט הגיע למסקנה המרשיעה לאחר שבחן את עדויות שתי הנוסעות הנוספות ברכב (אלה וקמיל), אשר נפגעו קשה כתוצאה מהתאונה. אלה וקמיל העידו בבית המשפט כי המבקשת היא זו שנהגה ברכב, ובית המשפט קבע כי גם לאחר חקירה נגדית קשה, לא הותירו כל ספק באשר לאמיתות גרסתן. בית משפט השלום אף מצא חיזוק לעדויות אלו בעדותה של עדה נוספת, שני שמחה, אשר שהתה עם המבקשת ועם חבריה במקום הבילוי בו היו, עובר לתאונה. לפי עדותה, ראתה שני את המבקשת בסיום הערב נכנסת לרכב ומתיישבת בכיסא הנהג. בית המשפט הוסיף וקבע כי בחקירתה הראשונית של המבקשת על-ידי שוטר, היא הודתה שהיתה הנהגת ברכב. חיזוק נוסף מצא בית המשפט בעדויות שני הפרמדיקים שהגיעו למקום בליל התאונה ומצאו את מיטל המנוחה ואת המבקשת בתוך הרכב ההפוך כשהן חגורות. שני הפרמדיקים זיהו את המבקשת כמי שישבה במושב הנהג. בית המשפט התרשם במיוחד מעדותה של הפרמדיקית אסנת אסולין אותה מצא כ"עדות כה בהירה, כה מוחלטת המשדרת אמינות מוחלטת וביטחון כי הדברים שתוארו על ידי העדה בעדות אכן התרחשו בדיוק כמתואר על ידה" (עמ' 16 להכרעת דינו של בית משפט השלום).
7. בית משפט השלום אף נתן דעתו למחלוקות נוספות שהתגלעו בין הצדדים במהלך המשפט, בין היתר בסוגיית הגורם לסטיית הרכב מנתיב נסיעתו. נקבע כי המדינה עמדה בנטל המוגבר שהוטל עליה להוכיח שלא היה כשל במערכות ההגה והבלימה של הרכב, וכי סטיית הרכב לא נגרמה בשל מצב צמיגיו. אף בשאלת מהירות הרכב, נקבע כי המדינה הוכיחה שמהירות הרכב בו נהגה המבקשת

לפני אובדן השליטה בו הייתה מהירות מינימאלית של 110 קמ"ש. בית המשפט אף דן בשאלת הקשר הסיבתי בין מותו של אסי בניטא לתאונה עצמה וקבע כי מתקיים קשר סיבתי כזה (מותה של מיטל כתוצאה מהתאונה לא היה במחלוקת).

יתירה מזאת, בית המשפט אף דחה בזו אחר זו את הראיות שהגישה המבקשת, באמצעותן ניסתה להצביע על חפותה, וביניהן: בדיקת ה-דנ"א מתוך כרית האוויר ברכב, אשר נמצא כי אין היא שייכת למבקשת; עדותו של הרופא ד"ר רפליאנסקי ביחס לפגיעותיה של העדה אלה עייאש, על פיה ניסתה המבקשת לטעון כי אלה היא זו שנהגה ברכב. ארחיב לעניין טענות אלה אף בהמשך הדברים. בסופו של יום פסק בית משפט השלום כי המבקשת סתה מנתיב נסיעתה בניגוד לחוק ובצורה רשלנית, כתוצאה מנהיגתה במהירות מופרזת.

8. לאחר הרשעתה, פנתה המבקשת לבית המשפט בבקשה להגשת ראייה נוספת, חדשה, הנוגעת לראיון תקשורתי, בו צולמה העדה קמיל שופן כשהיא מתארת את נהג הרכב בלשון זכר. בית המשפט נעתר לבקשה להגיש את קלטת הוידאו ואיפשר לקמיל להעיד בשנית במסגרת חקירה נגדית. ביום 30.9.2013 ניתנה החלטת בית משפט השלום, אשר קבע כי אין בקלטת הוידאו כדי לערער את יתר העדויות החד משמעיות שהציגה המדינה ביחס לזהותה של המבקשת כמי שנהגה ברכב. בית המשפט הדגיש בהחלטתו, כי ניתנה לקמיל האפשרות להסביר או לשנות את גרסתה אשר ניתנה בבית המשפט, שם טענה באופן מפורש כי המבקשת הייתה מי שנהגה ברכב. העדה קמיל הבהירה בצורה החלטית כי היא אינה חוזרת בה מעדותה המקורית, וכי ניסוח הדברים בהקלטה נובע ממצבה לאחר התאונה ולא ממידע אחר שברשותה. לאור זאת, הכרעת הדין נותרה על כנה, ללא כל שינוי.

9. ביום 4.11.2013, לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, גזר בית משפט השלום לתעבורה על המבקשת את העונשים הבאים: 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; פסילת רישיון נהיגה לתקופה בת 15 שנים; פסילה על תנאי למשך 12 חודשים, וקנס כספי בסכום של 3,000 ₪.

10. בערעור שהגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, היא השיגה הן על הרשעתה והן על חומרת העונש שהוטל עליה (ע"פ 36861-12-13). בפסק דין מיום 14.5.2014 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבקשת בכל הנוגע להכרעת הדין, אך הקל במידת מה בעונשה. בית המשפט המחוזי קבע כי אין להתערב במסקנת בית משפט השלום לפיה המבקשת היא שנהגה ברכב בליל האירוע. נקבע, בין יתר הדברים, כי בחינת מכלול הראיות הנסיבתיות והישירות, ובכלל זה עדויות נוספים ברכב, הפרמדיקים, השוטרים שהגיעו למקום ועדים נוספים שהיו במקום, מובילה למסקנה ברורה אחת ויחידה לפיה המבקשת היא זו שנהגה ברכב. אשר לעונש, קבע בית המשפט המחוזי כי יש להפחית את תקופת המאסר בפועל ולהעמידה על 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תחת 18 החודשים שנקבעו בגזר דינו של בית משפט השלום. זאת נוכח גילה הצעיר של המבקשת והעובדה כי סבלה רבות, גופנית ונפשית, כתוצאה מהתאונה. יתר רכיבי גזר הדין נותרו בעינם.

11. בעקבות זאת, הגישה המבקשת בקשת רשות ערעור לבית משפט זה (רע"פ 4581/14). גם הפעם, השיגה המבקשת על הרשעתה, ולחלופין על מידת העונש שהוטל עליה. בהחלטה מיום 9.7.2014 דחה בית משפט זה (השופט א' שהם) את הבקשה לרשות ערעור. נקבע כי הבקשה אינה מעלה כל שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית רחבת היקף המצדיקה עריכת דיון "גלגול שלישי". עוד קבע בית משפט זה כי לגופו של עניין, לא נפל כל פגם בהרשעתה של המבקשת. בית המשפט דחה את

טענותיה של המבקשת הנוגעות לזיהוייה כי שנהגה ברכב, ואף דחה טענות נוספות הנוגעות לשאלת רשלנותה של המבקשת בנהיגתה.

הבקשה למשפט חוזר

12. המבקשת הגישה בקשה למשפט חוזר מכוח סעיפים 31(א)(2) ו-31(א)(4) לחוק בתי המשפט. בד בבד, הגישה המבקשת בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין שניתן בעניינה.

13. בהחלטתי מיום 5.8.2014 עיכבתי את ביצוע עונש המאסר שהוטל על המבקשת וזאת בשל שני נימוקים. האחד, כיוון שבמקרה שלפנינו הוגשה הראיה החדשה (אותה צירפה המבקשת לבקשתה) לאחר דחיית בקשת רשות הערעור. הנימוק השני נעוץ בעובדה שתקופת המאסר שהוטלה על המבקשת הינה קצרה יחסית.

14. בבקשתה לקיום משפט חוזר בעניינה, המבקשת מתבססת על שתי עילות הקבועות בחוק. הראשונה, עניינה בראיות חדשות העשויות לשנות את תוצאת המשפט לטובת הנידון, עילה הקבועה בסעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט. העילה השנייה, עוסקת בחשש של ממש לעיוות דין אשר נגרם למבקש בהרשעתו, עילה המעוגנת בסעיף 31(א)(4) לחוק.

15. לטענת המבקשת, יש ברשותה ראיה חדשה אשר לא הוצגה בהליכים הקודמים בעניינה. המדובר במסמך מאת צוות הכיבוי שהגיע באותו לילה אל מקום התאונה, אליו מצורף זכ"ד של היועצת המשפטית של רשות הכיבוי. המבקשת טוענת כי בהתאם למסמך – אשר לפיו חולצה על-ידי צוות הכיבוי ולא על-ידי הפרמדיקים שהוזעקו למקום – חולצה היא מהמושב שליד הנהג, תוך שצוות הכיבוי שולף אותה מהרכב דרך דלת הנהג, אשר דרכה התאפשר חילוץ קל יותר. לשיטת המבקשת, מדובר בראיה ישירה אשר נכתבה מיד בסמוך לאירוע, ועולות ממנה שתי מסקנות. האחת, שהמבקשת לא נהגה ברכב בלילה התאונה. השנייה, האפשרות לפיה אלה עייש היא זו שנהגה ברכב.

המבקשת מגייסת לתמיכה בטענותיה, בין היתר, את עדותו של הרופא ד"ר רפליאנסקי, אשר קיבל לטיפולו את העדה אלה בבית החולים. ד"ר רפליאנסקי העיד כי מיקום החבלה על הכתף השמאלית של אלה, מלמד על כך כי אלה ישבה בצד שמאל של הרכב – או בכיסא הנהג, או בכיסא שמאחורי הנהג. לטענת המבקשת, מאחר שמדו"ח צוות הכיבוי עולה כי בכיסא שמאחורי הנהג ישבה המנוחה מיטל בן דוד, המקום היחיד ברכב שנותר לאלה, ואף מתיישב עם ממצאי החבלה שלה, הינו הכיסא של הנהג.

16. עוד טוענת המבקשת כי הכבאים שחילצו אותה מהרכב ההרוס לא נחקרו במשטרה, לא מסרו עדות ופועלם מיום האירוע לא תועד בשום דרך. לטענתה, העובדה שדו"ח צוות הכיבוי לא הובא במסגרת חומר החקירה מהווה מחדל חקירה.

17. לבסוף חוזרת המבקשת בבקשתה על טענות שהועלו בערעורה, ואף בבקשת רשות הערעור שהגישה לבית משפט זה, ובכלל זה, הימצאותה של קלטת וידאו בה צולם ראיון תקשורתי עם העדה קמיל שופן, כשהיא מתייחסת לנהג הרכב בלשון זכר; הטענה לפיה ממצאי ד.נ.א שנמצאו על כרית האוויר במושב הנהג, לא נמצאו כשייכים לה ועוד טענות נוספות, אשר נטענו גם בפני הערכאות

הקודמות.

עמדת המשיבה

18. לטענת המדינה, דין הבקשה להידחות. המדינה ציינה כי הרשעתה של המבקשת מבוססת ואיתנה, משהיא נסמכת על מארג ראיות ברור ומובהק המצביע על כך כי המבקשת הייתה נהגת הרכב בעת התאונה. לטענת המשיבה, אין בכוחה של הראיה החדשה כדי להתגבר על מכלול הראיות בתיק, וביניהן, עדותן של שתי הנפגעות בתאונה, אשר העידו באופן נחרץ כי המבקשת הייתה נהגת הרכב; עדויות הפרמדיקים אשר ראו את המבקשת לפני צוות הכבאים, והעידו באופן בהיר ומשכנע כי המבקשת ישבה במושב הנהג; הודאתה של המבקשת עצמה בתחקור הראשון בבית החולים, ולפיה הייתה נהגת הרכב; וכן עדותה של שני שמחה שראתה את כולם נכנסים לרכב, ובכלל זה ראתה את המבקשת נכנסת ומתיישבת במושב הנהג כשהרכב מונע.

19. עוד מוסיפה וטוענת המשיבה, כי העדה אלה עאייש לא הייתה נהגת הרכב, כפי שהמבקשת מנסה לשוב ולטעון. לטענת המשיבה, מחומר הראיות לא עולה אף ראיה המצביעה על אלה כנהגת הרכב. שתי העדות, אלה וקמיל ציינו כבר בגרסתן הראשונה, כי אלה ישבה במושב האחורי ברכב, וכך טענו העדות גם במהלך עדותן במשפט. חיזוק נוסף לכך ניתן למצוא בעדותה של שני שמחה, אשר העידה כי ראתה את אלה וקמיל נכנסות למושב האחורי של הרכב. המשיבה הדגישה כי לעניין זה עדותה של קמיל חזקה במיוחד, זאת כיוון שקמיל והמבקשת היו חברות טובות בטרם קרות האירוע, בעוד שקמיל ואלה לא היו כלל חברות עובר לתאונה. משכך הם פני הדברים, וכך גם נקבע על ידי בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, אין כל סיבה שקמיל תפליל את המבקשת ותעדיף את אלה על פניה.

20. אשר לעוצמת הראיות החדשות, טוענת המשיבה כי הדו"ח לא מתאר את מקום מושבה של המבקשת ברכב, אלא את המיקום בו נמצאה. לפי התיאור העולה מהדו"ח, המבקשת נמצאה במקום הסמוך למושב הנהג, ולא ניתן ללמוד ממנו כי המבקשת ישבה במושב שליד מושב הנהג. לפיכך, לטענת המשיבה, לא ניתן להסיק מהדו"ח כי המבקשת לא הייתה נהגת הרכב. בנוסף, לטענת המשיבה, מעדותם של הפרמדיקים, אשר הגיעו לזירת התאונה לפני צוות הכיבוי, עולה כי המבקשת ישבה במושב הנהג. עדותם של הפרמדיקים נבחנה כאמור על ידי בית משפט קמא ונקבעה כאמינה ומהימנה. לפיכך, עמדת המשיבה הינה, כי גם כיום, משאין המבקשת מבססת כל גרסה הנתמכת בראיות ברורות בשאלת זהות הנהג, הרי שאין כל טעם בקיום משפט חוזר, בו התוצאה ברורה.

21. אשר לטענת המבקשת בדבר מחדל חקירה, טוענת המשיבה כי אין המדובר במחדל חקירה אשר מצדיק החזרתו של התיק למשפט חוזר, היות שאינו עומד בתנאי העילה בדבר "עיוות דין", המנויה בסעיף 31(א)(4) לחוק. המשיבה ביקשה להדגיש בהקשר זה כי המבקשת לא ביקשה בשום שלב במהלך המשפט מהמשיבה לפנות לרשות הכיבוי וההצלה במטרה להשיג את דו"ח האירוע ממועד התאונה, והטענה כי מדובר במחדל חקירה לא עלתה אף היא במהלך ניהול המשפט, הערעור, או הבקשה לרשות ערעור.

דיון והכרעה

22. לאחר שבחנתי את הבקשה, על כל צרופותיה, ואת תגובת המדינה, הגעתי לכלל מסקנה כי טענותיה של המבקשת אינן מבססות בענייננו מתן הוראה לקיומו של משפט חוזר בהתאם לעילות הקבועות בחוק. משכך דין הבקשה להידחות. להלן אתייחס לטענות המבקשת במסגרת כל עילה.

סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט

23. העילה המנויה בסעיף 31(א)(2) לחוק, עניינה בקיומן של עובדות או ראיות שיש בהן כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובתן של המבקש. מלשון הסעיף עולה, וכך אף נקבע בפסיקה, כי אין די בעצם הגשתן של ראיות חדשות כדי להצדיק מיניה וביה קבלת בקשה למשפט חוזר. הראיות הנוספות צריכות להיות בעלות "משקל סגולי", אם כשלעצמן ואם בהצטרפותן לראיות על פיהן הורשעה המבקשת – משקל סגולי אשר יש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט (מ"ח 2847/05 אלחרר נ' מדינת ישראל (29.7.2005); מ"ח 5568/09 סביחי נ' מדינת ישראל (30.8.2011); מ"ח 6020/13 גור אריה נ' מדינת ישראל (21.10.2014)). הלכה פסוקה היא כי על בית המשפט לשקול את הראיות החדשות לצד המארג הראייתי, התשתית העובדתית וממצאי המהימנות שנקבעו בערכאות הקודמות (מ"ח 6/84 מאמא נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 498 (1984)).

24. המבקשת צירפה לבקשתה ראיה חדשה הכוללת דו"ח אירוע של "שירותי כבאות והצלה באר שבע" (להלן: דו"ח אירוע) וכן זכ"ד מיום 30.7.2014 מטעם הלשכה המשפטית של הרשות הארצית לכיבוי והצלה במחוז הדרום (להלן: הזכ"ד), אשר מאמת את דו"ח האירוע. להלן אדון בראיות אלו.

25. דו"ח האירוע – כאמור המדובר במסמך שנכתב על-ידי צוות הכיבוי שנכח במקום, ואשר על פי האמור בו, מנסה המבקשת לטעון כי לא היא נהגה ברכב בליל התאונה. בשל חשיבות הדברים, אצטט מתוך ד"וח האירוע:

"במקום הבחנו ברכב שהתהפך לתעלה בצידי הכביש והיה הפוך על גג הרכב, מד"א ומשטרה נכחו במקום, בתוך הרכב 2 לכודים, אחת ליד מושב הנהג, והשניה בספסל האחורי, מאחורי הנהג. פעלנו בעזרת ערכת לוקאס לפתיחת דלת הנהג וחילצנו את הלכודה ממושב הנהג, למקום הגיעו 2 רכבים משירותי כבאות אשקלון [...]. המשכנו בפעולת החילוץ, ללכודה השניה שהיתה במושב האחורי מאחורי מושב הנהג. פתחנו את הדלת האחורית וחתכנו את הקורה האמצעית של הרכב, אנשי מד"א פינו את הלכודה מהרכב. במקום היו 4 פצועים קשה ואחת הרוגה, בסיום ביצענו ניתוק מצברים מהרכב".

למקרא דברים אלו, לא התרשמתי כי הדו"ח מוסר מידע חדש אשר יש בכוחו לשפוך אור על סוגיית זהותו של נהג הרכב. לעניין פעולת החילוץ, אין מחלוקת בין הצדדים כי המבקשת חולצה מהמושב הקדמי של הרכב, ובעניין זה אין בדו"ח האירוע כדי לחדש. אשר לזהות נהג הרכב, הדו"ח אינו חד משמעי בשאלה זו ומתאר את מקום הימצאם של הלכודים לאחר התהפכות הרכב, אך אין בו כדי לסתור ראיות רבות וברורות, אשר פורטו לעיל, המצביעות על כך שהמבקשת נהגה ברכב בשעת התאונה. ודוק: אין בדו"ח האירוע כדי לקעקע את המארג הראייתי על פיו הורשעה המבקשת. נשוב ונזכיר, כי הרשעתה של המבקשת אף עברה תחת שבט הביקורת של בית המשפט המחוזי, ואף בית משפט זה דן בעניינה של המבקשת במסגרת דחיית בקשתה לרשות ערעור. לאור האמור לעיל, סבורה אני כי לא מתקיימת בענייננו הדרישה בדבר ראיה בעלת "משקל סגולי" שיש בה פוטנציאל לשינוי תוצאות המשפט

עמוד 6

לטובת המבקשת.

26. הזכ"ד - עסקין במסמך שנערך על-ידי עו"ד מהלשכה המשפטית של הרשות הארצית לכבאות והצלה, מיום 30.7.2014, ונערך לאור פנייתה של המבקשת. מהמסמך עולה, כי עורכו ביצע ראיון טלפוני לשני הכבאים אשר פעלו במסגרת פעולת החילוץ בליל התאונה וציטט מדבריהם. מקריאת הדברים אנו למדים, כי הכבאים אינם זוכרים את מיקומה של המבקשת ברכב ואחד מהם מציין זאת במפורש: "אני לא זוכר בוודאות אם היא ישבה במושב של הנהג או במושב השני" (סעיף 4 לזכ"ד). מכל מקום, שני הכבאים מסתמכים בדבריהם על האמור בדו"ח האירוע, אשר דנתי בו לעיל, ומשכך, דבריהם אינם מעלים או מורידים מהמסקנה המרשיעה, אשר נקבעה בערכאות השיפוטיות, ולפיה המבקשת הייתה זו שנהגה ברכב.

27. סיכומי של עניין, סבורתני כי הראיות אותן מבקשת העותרת לצרף אינן מסייעות לה ואין בהן את הפוטנציאל הנדרש על מנת להביא לשינוי תוצאות המשפט לטובתה. בחינת מכלול הראיות בתיק מעלה, כי ראיות אלו אינן מקימות עילה להורות על קיומו של משפט חוזר בעניינה של המבקשת.

סעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט

28. בענייננו, אף לא קמה למבקשת העילה הקבועה בסעיף 31(א)(4) לחוק, שעניינה חשש ממשי כי נגרם למבקשת עיוות דין בשל הרשעתה. המבקשת טענה כי העובדה שדו"ח האירוע מטעם צוות הכיבוי לא הוצג בידי המשיבה במהלך המשפט מהווה מחדל חקירתי, אשר בהצטרף לשאר טענותיה, מצדיק קיומו של משפט חוזר בעניינה. טענותיה של המבקשת בעניין זה דינן להידחות. במסגרת עילה זו, נדרש להראות כי נפלו פגמים כה חמורים בהליך, עד כי הובילו להרשעת שווא (מ"ח 7929/96 קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 529 (1999); מ"ח 511/12 דוידוב נ' מדינת ישראל (11.7.2013); מ"ח 2175/14 סויסה נ' מדינת ישראל (21.9.2014)). כלל ידוע הוא בפסיקה, כי בבוא בית המשפט להכריע בשאלת התקיימות עילה זו, עליו לבחון את מלוא חומר הראיות שהובא לפניו - זה החדש וזה הישן - ולשאול עצמו האם מ"מבט על" נגלה לעיניו חשש ממשי לעיוות דין (ראו גם: מ"ח 10028/06 רינגורט נ' מדינת ישראל (17.9.2007); מ"ח 6783/13 באשה נ' מדינת ישראל (18.9.2014)).

29. במקרה דנן, לא שוכנעתי כי למבקשת נגרם עיוות דין. מחדלי החקירה להם טוענת המבקשת, נוגעים לתשתית הראייתית שעל-פיה נקבעה זהותה כנהגת הרכב בעת התאונה. על בית המשפט היושב על המדוכה לבחון אם חרף קיומם של מחדלי החקירה, התגבשה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו (ע"פ 2404/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל (1.9.2009); רע"פ 8713/04 רצהבי נ' מדינת ישראל (1.3.2005)). לאחר שעיינתי בדו"ח האירוע ובזכ"ד שצורף לו, לא מצאתי כי יש מקום לייחס להם משקל רב כאמור. לפיכך, אי הגשתם אינו עולה כדי פגם דינוי חמור (ראו והשוו: מ"ח 2930/10 אקוקה נ' מדינת ישראל (27.2.2012); מ"ח 73/14 נביל נ' מדינת ישראל (27.1.2014)).

אף אם אניח כי המדובר במחדל חקירה, אין בקיומו של מחדל חקירה כשלעצמו, כדי להביא לזיכוייה של המבקשת או כדי להצדיק עריכת משפט חוזר בעניינה. זאת היות שבמקרה דנא, המבקשת הורשעה על סמך תשתית ראייתית נרחבת ועניינה נבחן על-ידי שלוש ערכאות שונות. כפי שפורט לעיל, זהותה של המבקשת כמי שנהגה ברכב בליל התאונה הוכחה כדבעי והמבקשת לא

הצליחה להראות כי יש בראיות החדשות כדי להפוך על פיה את מסקנת הערכאות הקודמות שדנו בעניינה. בפרשה אחרת ציינתי כי:

"בחנית מחדלי החקירה להם טוען המבקש ביחס למכלול הראיות מובילה למסקנה, כי אין בכוחו של מי מהם, ואף לא בהצטרפם יחד, כדי לסייע למבקש לבסס טענה לספק סביר. כל המחדלים אותם מציין המבקש הם בעלי "פוטנציאל" ראייתי אשר לא מובן מאליו הוא שהיו מצביעים על חפותו של המבקש". (מ"ח 434/13 פלוני נ' מדינת ישראל (28.7.2013)).

30. אף את טענותיה הערעוריות שהעלתה המבקשת בבקשתה – יש לדחות. המבקשת חוזרת בבקשתה על הטענות שנדונו בערכאות הקודמות, ובכלל זה, טענות בדבר הראיון התקשורתי בו הצטלמה העדה קמיל שופן; טענות בדבר ממצאי בדיקת ה-DNA שנלקחה מכרית האוויר של הרכב; וטענות המבקשות להצביע על כך שאלה עייאש היתה נהגת הרכב. כידוע, משפט חוזר לא נועד לקיים הליך נוסף של ערעור (ראו, למשל: מ"ח 2847/05 אחרר נ' מדינת ישראל (29.7.2007); מ"ח 8390/08 מסילתי נ' מדינת ישראל (19.3.2009)). נקודת המוצא היא שמשפט חוזר הינו החריג לכלל ולא הכלל עצמו (מ"ח 5760/09 ליסר נ' מדינת ישראל (24.11.2009); מ"ח 4811/12 סאלם נ' מדינת ישראל (2.5.2013)). עם זאת, ולמעלה מן הדרוש, אתייחס למספר טענות שהעלתה המבקשת לגופן.

31. אשר לראיון התקשורתי בו הצטלמה העדה קמיל ותיארה את נהג הרכב בלשון זכר, בית משפט השלום נעתר כאמור לבקשה להגשת הראיה, לאחר שכבר ניתנה הכרעת הדין בעניינה של המבקשת, והתיר לעדה קמיל להעיד במסגרת חקירה נגדית בשנית. לאחר שנשמעו שוב סיכומי הצדדים, קבע בית המשפט כי הראיה החדשה אינה מעלה ספק סביר ביחס לשאלת זהות הנהג ברכב והרשעת המבקשת נותרה על כנה.

32. אשר לממצאי בדיקת ה-DNA, דחה בית משפט השלום את טענת המבקשת לפיה לא נהגה ברכב בשל ממצאי ה-DNA שנמצאו על כרית האוויר במושב הנהג, ואשר לא נמצאו כשייכים לה. זאת על סמך עדות מומחה אשר הבהיר כי אין בממצאי ה-DNA על כרית אוויר כדי לבסס או כדי לשלול מיקום מסוים של אדם ברכב, במיוחד בתאונה רבת נפגעים, כבמקרה דנא. המומחה אף העיד כי מלכתחילה ציין בפני החוקרים כי בסיטואציה בה נפגעו נוסעים נוספים באותו הרכב, אין מקום לבדיקה מסוג זה. בית משפט השלום קיבל באופן מלא את עמדת המומחה והדברים אף אושרו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

33. אשר לטענת המבקשת כי אלה עאייש היתה נהגת הרכב – אף טענה זו נדונה ונדחתה על-ידי הערכאות הקודמות. בניגוד לניסיונה של המבקשת לשוב ולטעון כי עדותו של הרופא ד"ר רפליאנסקי מסייעת לטענתה כי בהתאם לממצאי החבלה של אלה עייאש, היא זו שישבה בכיסא הנהג – קבעו בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי כי אין בעדותו של ד"ר רפליאנסקי כדי לשנות מהקביעה לפיה המבקשת היא זו שנהגה ברכב בשעת התאונה. הערכאות הקודמות בחנו את עדותו של הרופא וקבעו כי ממצאיו לא היו חד משמעיים ועדותו לא הייתה קונסיסטנטית. בתחילה ציין, כי לא ניתן להעריך על בסיס המסמכים הרפואיים המתארים את הפגיעות של אלה עייאש, היכן היא ישבה, ורק בהמשך, לאחר שהוצגה לו תמונה מסויימת, ציין כי הפגיעה בצד שמאל מצביעה על ישיבה בצידו השמאלי של הרכב.

סוף דבר

34. לאור האמור לעיל, ולאחר שבחנתי את טענותיה של המבקשת לפני ולפנים, סבורה אני כי אין בבקשה כדי לגבש עילה לקיומו של משפט חוזר. משכך הבקשה נדחית. המבקשת תתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליה ביום 8.2.2015 עד השעה 10:00 בבית סוהר יס"ר דקל, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותה תעודת זהות או דרכון. על המבקשת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-978377 או 08-9787336.

ניתנה היום, א' בשבט התשע"ה (21.1.2015).

ה נ ש י א ה